

prima instanță: V.Nichitenco
instanța de apel: N.Vascan, E.Fistican, V.Negru

dosarul nr.2rac-480/16

Î N C H E I E R E

09 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul judecătorii	Tatiana Vieru Oleg Sternioală, Valentina Clevadi
--	---

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Agro-Partener”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Temcon-Design” împotriva societății cu răspundere limitată „Agro-Partener”, privind încasarea datoriei, penalităților și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, prin care s-a respins cererea de apel declarată de societatea cu răspundere limitată „Agro-Partener” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Căușeni din 15 octombrie 2015,

c o n s t a t ă

La 30 aprilie 2015, SRL „Temcon-Design” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Agro-Partener” cu privire la încasarea datoriei, penalităților și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza contractelor de comandă de prestare a serviciilor de transport-expediție nr. 917 și nr. 919/859 din 19 aprilie 2012, SRL „Temcon-Design” i-a acordat SRL „Agro-Partener” servicii de expediție.

Astfel, reclamantul acționând din numele pârâtului, a încheiat contracte de transport pentru expedierea mărfii pe rutele Spania – Republica Moldova și Italia – Republica Moldova.

Menționează reclamantul că, serviciile de expediție au fost executate în termenele stabilite în contract, fapt confirmat prin actul de predare-primire nr. 919/859 privind prestarea serviciilor de transport-expediție din 02 mai 2012 și prin factura seria XA nr. 3908445 din 02 mai 2012, semnate de ambele părți contractante, iar actul de predare-primire nr. 917 08 mai 2012 și factura seria HB nr. 0300515 din 08 mai 2012, SRL „Agro-Partener” a refuzat să le semneze, din motive necunoscute.

Potrivit punctelor din comanda-contract nr. 917 și nr. 919/859 - „Termenele și condițiile de achitare”, SRL „Agro-Partner” urma să achite plata pentru serviciile acordate în termen de 3 zile după livrarea încărcăturii, ținând cont că livrarea mărfii a fost efectuată la 02 mai 2012 și la 08 mai 2012, termenul de scadență a obligației de plată fiind 05 mai 2012 și 11 mai 2012.

Iar, conform pct. 7 din comanda-contract menționate, pentru încălcarea termenelor de achitare se aplică penalitatea în mărime de 1 % din costul serviciului de expediție prestat pentru fiecare zi de întârziere, până la rambursarea integrală a datoriei.

Așadar, la momentul adresării cu prezenta cerere, soldul datoriei SRL „Agro-Partner” pentru serviciile de expediție conform contractului-comandă nr. 917, constituie suma de 18 416 lei, iar conform contractului-comandă nr. 919/859, constituie suma de 7 696.85 lei, iar suma penalităților conform contractului-comandă nr. 917 constituie 33 148.80 lei (rezultată din următorul calcul: $18\,416 * 1\% * 180 = 33\,148.80$) și conform contractului-comandă nr. 919/859 constituie 13 854.33 lei (rezultată din următorul calcul: $7\,696.85 * 1\% * 180 = 13\,854.33$), iar în total suma datoriei constituie 26 112.85 lei, iar suma penalităților 47 003.13 lei.

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, la 23 aprilie 2015 a expeditat în adresa SRL „Agro-Partner” somația, prin care a solicitat executarea obligațiilor contractuale, însă cererea nu a fost satisfăcută.

Consideră că, prin neonorarea obligațiilor contractuale asumate, prin neachitarea pînă în prezent a datoriei pentru serviciile de expediție, întreprinderii i-au fost cauzate prejudicii materiale considerabile.

Cere societatea reclamantă, încasarea de la SRL „Agro-Partner” a datoriei în sumă de 26 112.85 lei, penalității pentru neexecutarea contractului în mărime de 47 003.13 lei și a sumei de 2 193.47 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Căușeni din 15 octombrie 2015 acțiunea a fost admisă. S-a încasat de la SRL „Agro-Partner” în beneficiul SRL „Temcon-Design” suma de 73 115.98 lei, inclusiv, 26 112.85 lei cu titlu de datorie, 47 003.13 lei cu titlu de penalitate și 2 193.47 lei cu titlu de costuri și cheltuieli.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, SRL „Agro-Partner” a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016 s-a respins cererea de apel depusă de SRL „Agro-Partner” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Căușeni din 15 octombrie 2015.

Invocând ilegalitatea acestei decizii, la 13 septembrie 2016, SRL „Agro-Partner” a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești emise în pricină și adoptarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca depusă tardiv.

În motivarea recursului a indicat că, la examinarea cauzei, atât de instanța de fond, cât și de instanța de apel au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, iar prin urmare nu au fost elucidate și constatate pe deplin circumstanțele cauzei.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurentul a reiterat argumentele expuse în cererea de apel.

Opiniază recurentul că, instanțele de judecată nu au luat în considerare că, reclamantul-intimat la înaintarea acțiunii în instanța de judecată a omis termenul de prescripție, or, în temeiul art. 1020 Cod civil, omiterea termenului de înaintare a pretenției duce la pierderea dreptului la acțiune, iar instanțele nu pot repune părțile în termenul de înaintare a pretenției.

Iar, indiferent de motivele omiterii (obiective, subiective), repunerea în termenul de înaintare a pretenției, în materie de transport, este inadmisibilă.

În sprijinul poziției exprimate, recurentul a menționat că, transportatorul auto de mărfuri se poate adresa cu acțiune către client ce vizează încasarea sumei pentru transportarea mărfurilor într-un termen de un an, care va începe să curgă peste 3 luni de la data încheierii contractului de transport, cu condiția că, în prealabil a înaintat o pretenție pârâtului, în termen de 21 zile din momentul în care încărcătura a fost pusă la dispoziția destinatarului. Depășirea termenului de înaintare a pretenției va duce la pierderea dreptului la acțiune.

Astfel, consideră că, reclamantul a omis termenul de prescripție, deoarece contractul – comandă a fost semnat la 19 aprilie 2012, pe când acțiunea a fost înaintată în instanța de judecată la 30 aprilie 2015, fiind depusă tardiv.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 08 august 2016 (f.d. 130), însă, având în vedere că la materialele dosarului nu este anexată dovada recepționării acesteia de recurent, recursul declarat la 13 septembrie 2016, se consideră depus în termen.

Prin referința depusă la 31 octombrie 2016, SRL „Temcon-Design” a solicitat respingerea recursului în sensul declarat și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, invocând că, este unul declarativ, iar alegațiile invocate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 CPC.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de SRL „Agro-Partner” urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Agro-Partner” este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de SRL „Agro-Partner” în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar. Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin

care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Rebat și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Agro-Partner”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Agro-Partener”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi